

BẠN VÀNG

Lê Thế Hiển

Tháng 7-2018 vào email thấy trên Trang nhà CVA59 Nguyễn Trọng Dzũng báo đồng môn Đỗ Phan Hạnh được đưa vào bệnh viện, do tin từ các đồng môn bên Canada phóng sang cho Dzũng để thông báo cho anh em. Lại qua Dzũng mình nhờ chuyển cho Hạnh mấy hàng như sau:

Đỗ Phan Hạnh thân mến,

Được tin Bạn Vàng không khoẻ, có mấy lời thăm hỏi Bạn đây. Không còn như ngày xưa hai đứa gặp nhau là lại lai rai la-de tôm khô củ kiệu. Bạn luôn đứng ở vị trí tiền vệ nhảy lên đập bóng trong tiếng vỗ tay cổ vũ của các đồng môn CVA... một thời oanh liệt ! Chỉ ít cũng phải “xêm xêm” thách thức ông thần Thời Gian chứ ! Nhưng thôi, chúng mình đã vào lứa tuổi lực bất tòng tâm rồi, không cưỡng được. Vẫn nhớ hơn chục năm trước, mình kéo cả gia đình sang thăm Bạn, chén sạch mất chục ổ bánh mì Pháp với paté Pháp đặc sản của Montréal mà Bạn và Bà xã dãi, vì lâu không ăn món Pháp. Kỷ niệm thì nhiều quá, nói sao cho hết! Chỉ biết chúc Bạn Vàng :

*Thân tâm an lạc lúc tuổi vàng
Ung dung đối mặt với thời gian
Dâu bể đã từng ! Chừ thanh thản
Tác lòng chẳng thẹn với giang san !*

Đúng là kỷ niệm với Hạnh thì nhiều quá, nói sao cho hết ! Nhớ là lần chót gặp Hạnh khi Bạn đi với Giáo sư Nguyễn Thế Anh, phụ trách môn Sử ở Đại Học Văn Khoa Saigon, xuống Long Xuyên nhờ mình làm Thế vì Khai sinh cho con GS Anh. Trong bữa cơm tại nhà đãi Hạnh và GS Anh chỉ toàn đề cập đến tình hình đất nước vào thời kỳ sôi bỏng nhất, thời điểm Nam Vang đã rơi vào tay Khmer Đỏ. Hai đứa chia tay với tâm trạng bồn chồn lo lắng. Rồi mình được thuyên chuyển về Phước Tuy. Rồi tình thế biến chuyển rất nhanh, đến chóng mặt. Đồ đạc còn nguyên trong các thùng chưa kịp mở ra thì Luật sư Nguyễn Hữu Hiệu xuống Bà Rịa đón vợ con, ghé vào nhà dục đưa gia đình về Saigon vì tình thế đã gấp lắm rồi. Hiệu luôn miệng nói, có thể mất nước đấy ! Về Saigon mới được mấy ngày thì Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu từ chức. Phó Tổng Thống Hương lên thay được ít ngày lại nhường cho Đại Tướng Dương Văn Minh. Rồi Đại Tướng Minh ra lệnh quân đội VNCH buông súng và đầu hàng sau khi xe tăng Cộng Sản Bắc Việt ủi sập công Dinh Độc Lập.

Một ngày không bao giờ quên, 30 tháng Tư năm 1975!

Rồi mình theo lời kêu gọi của chính quyền mới, mang đủ tiền ăn mười ngày đi trình diện “học tập cải tạo”. Từ địa điểm trình diện là Trường Trung Học Gia Long, rồi Trại Long Thành, qua Trại Thủ Đức rồi ra tuốt Trại Nam Hà ngoài Bắc. Luôn luôn viết tự khai luôn an tâm cải tạo với cái bụng triền miên đói và lao động khổ sai. Vợ ra thăm không nhận ra mình là ai. Ba tháng rồi ba năm, rồi sáu năm, rồi đến năm thứ tám thì được thả về nhà. May mà vợ vẫn chờ. Một mình chạy vạy nuôi đủ năm con và bố mẹ già. Thằng út, lúc bố đi tù, mới biết bò, khi bố về đã trở giò cao gần bằng bố. Mấy cô chị đều là các tuyển thủ bóng rổ của

trường cả. Lạc lõng giữa đất Saigon, bạn bè đũa vượt biên, đũa còn trong tù. May gặp đồng môn Nguyễn Việt Ninh cũng vừa từ ngoài Bắc về, hai đũa cứ long rong đạp xe khắp Saigon như thời còn là học sinh Chu Văn An thập niên 50. Rồi Ninh và gia đình được đi định cư ở Canada do gia đình bên vợ bảo lãnh. Thư đầu tiên Ninh viết về là báo tin đã gặp Đỗ Phan Hạnh ở Montréal. Ninh cho biết Hạnh đã lập gia đình và đang nuôi bầy con lít nhít. Mừng cho Bạn Ta. Bạn Ta đã có bến đậu và dừng bước giang hồ.

Những năm mài đũng quần ở Chu Văn An, mình và Hạnh ở cùng ngõ đường Bùi Thị Xuân. Nhà Hạnh ở đầu ngõ, mình ở cuối ngõ. Tối tối hoặc những ngày nghỉ mình thường sang nhà Hạnh học chung. Chủ yếu là môn toán. Nhất là cùng nhau giải những bài toán mẫu trong một sách giáo khoa nổi tiếng của Pháp. Nhờ thế trong cả hai kỳ thi Tú Tài I và II, mình và Hạnh đều trúng tú và đậu dễ dàng. Sau những giờ học chung căng thẳng, Hạnh thường kéo mình ra rạp ciné Olympic trên đường Hồng Thập Tự gần nhà Hạnh, mỗi đũa gọi một chai bia 33 lai rai với tôm khô và củ kiệu. Đây là kỷ niệm êm đềm thời học sinh chẳng bao giờ quên được.

Hạnh kết hợp cả thể thao lẫn học hành. Hạnh là một tuyển thủ có hạng trong đội bóng của trường. Hạnh luôn luôn đứng ở hàng tiền vệ nhảy lên đón bóng và đập sang sân đối phương. Những pha đập xa gần Hạnh đã tính toán, đối phương đỡ không nổi. Chúng tôi vỗ tay cổ vũ trong niềm hân hoan chiến thắng. Chắc chắn Hạnh là hình tượng nổi bật trong tim các nàng Trung Vương và Gia Long thời ấy. Nhưng chơi với Hạnh mình chưa bao giờ thấy Hạnh đề cập đến chuyện tình yêu nam nữ. Ra trường mình theo Luật, Hạnh theo Văn Khoa ngành Sử.

Thời sinh viên, Hạnh vào ở trong Cư xá Sinh viên Phục Hưng. Học ở hai lãnh vực khác nhau nên không còn liên lạc với nhau thường nữa. Mỗi lần có cơ hội gặp nhau, Hạnh thường cho xem những tấm hình Hạnh đi dự các cuộc gặp gỡ trong các Đại Hội Sinh Viên Quốc tế, khi thì ở Thụy Điển, khi thì ở Na Uy. Hạnh thường hay đi với Giáo sư Ngữ học Nguyễn Đình Hoà. Hóa ra Hạnh là con người rất ham hoạt động nhất là trong lãnh vực thanh niên và sinh viên. Và Sử học là môn học Hạnh thích thú và say mê. Hạnh có Chứng chỉ Cao học về Sử và theo đồng môn Phạm Đức Liên, giáo sư môn Địa Lý ở Trường Trung Học Nguyễn Trãi Saigon (sau có Ph.D về Giáo dục ở Hoa Kỳ) thì nếu không sập tiệm Hạnh đã trình luận án Tiến sĩ Sử học ở Đại Học Văn Khoa vào tháng 4-1975 rồi.

Cuối năm 1990 mình và gia đình sang Mỹ định cư. Mình báo cho Nguyễn Viết Ninh biết. Ninh báo cho Hạnh vì cùng ở Montréal. Hạnh phôn ngay sang Mỹ. Câu đầu tiên của Bạn Ta là :

- Bạn Vàng ! thế nào ? Có khoẻ không ? Gia đình ra sao ? Cuộc sống bước vào ổn định chưa ?

Thôi thì hàn huyên đủ chuyện. Đúng là tha hương ngộ cố tri ! Làm sao tả hết nỗi mừng vui. Hạnh cũng đề cập việc lập gia đình và niềm hạnh phúc trên quê hương mới. Trách nhiệm hàng đầu là cùng Bà Xã chăm lo đàn con. Nhưng máu hoạt động vẫn không lắng đọng. Hạnh lại lao vào, tập hợp một số đồng môn Chu Văn An ở Montréal lập nên Hội Ái hữu Cựu Học sinh Chu Văn An để anh em có cơ hội gặp nhau chia sẻ và giúp đỡ lẫn nhau nơi đất khách quê người. Hội đã bắt liên lạc được với các đồng môn khắp nơi. Nay đã đi vào nền nếp. Chỉ cần bấm keyboard là nối kết được. Xa mà hoá ra gần. Cái công ấy, đối với những

đồng môn như Đỗ Phan Hạnh, Nguyễn Trọng Dzũng không nhỏ đâu. Nguyễn Viết Ninh ra cuốn sách “*Gánh Nặng Di Sản*”, Đỗ Quý Toàn ra sách “*Đứng Vững 1000 Năm*”, Trần Lam Giang ra mắt sách ở Cali chỉ tích tắc đã đến tai các đồng môn CVA. Chỉ mới tâm sự với Nguyễn Viết Ninh về bệnh tiểu đường thì Hạnh đã liên lạc hỏi thăm rồi gửi ngay cho mấy gói Trà Mượp Đấng và chỉ dẫn tận tình cách uống.

Sang Mỹ được ít lâu, mình cùng gia đình làm một chuyến lên Montréal chơi bằng xe hơi do nhà thơ Hoàng Song Liêm làm hướng dẫn viên. Ghé thăm Ninh và Hạnh. Hạnh lại kéo về nhà để bà xã Hạnh đãi một bữa bánh mì Pháp và paté Pháp chính hiệu gout Paris. Một bữa ăn nhớ đời, có mặt vợ chồng Hạnh, Đỗ Quý Toàn (lúc ấy chưa dọn về Cali), Nguyễn Viết Ninh và Đào Hữu Châu (đã mất). Thấy vợ chồng Hạnh hạnh phúc bên bày con nhỏ, rất mừng!

Từ trái, ngồi: Nguyễn Viết Ninh, Đỗ Quý Toàn, Đào Hữu Châu, Đứng: Hiền và bà xã (áo trắng), Hạnh và bà xã (áo đỏ)

Lúc này không gì mong mỏi hơn là Bạn Ta sức khỏe duy trì tốt, tuy không thoải mái hàn huyên như xưa, nhưng

thỉnh thoảng còn thấy nhau trên Net là quý lắm rồi. Mới đây trên Net thấy Bạn Ta được vinh danh trong một bữa tiệc do các đồng môn CVA Montréal tổ chức, Bạn Ta vẫn cười tươi. Cái cười sáng khoái thời học trò CVA. Thế là quý rồi. Chẳng mong gì hơn nữa.

Tình đồng môn biết nói sao cho vừa !

Qua Đặc san “Hội Ngộ 60 Năm 2019”,
CHÚC CÁC BẠN TA
MỌI ĐIỀU AN LÀNH và HẠNH PHÚC !

Lê Thế Hiển

Stamford-USA-Th. 5/2019

